Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ θὰ τὴν γλυκοκοιμίζῃ τὴν νύκτα αὐτόθ. Γλυκοκοιμήθηκα 'ς τὸν ἥσκιο τῆς ἐλιᾶς ὡς τὸ δειλινὸ Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κοιμᾶται τ' ἀγοράκι μου καὶ 'γὼ τὸ νανουρίζω,
καὶ τὴ γουνίτσα του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βυκάλ.) Θρᾴκ. (Μέτρ.)

Τρίτην εἶδε τὸν ὄνειρο, πού 'θελε νὰ πεθάνῃ,
οὔτ' ἔτρωγε οὔτ' ἔπινε οὔτε γλυκοκοιμοῦδαν
Λ. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Κοιμᾶται τὸ μικράκι μου κ' ἐὼ τὸ νανουρίζω,
κ' ἐὼ τὴ γούνια του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βυκάλ.) Νάξ. ('Απύρανθ.)

Σ' ἀφίνω τὴν καληνυχτιά, πέσε γλυκοκοιμήσου,
'ς τὸ ὄνειρό σου νὰ μὲ διῇς σκλάβο καὶ δουλευτή σου
Δαρδαν.

Τὴν καλησπέρα ἔφερα καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃς,
γιατὶ γλυκοκοιμούσουνε καὶ τώρα θὰ ξυπνήσῃς
Χίος.

Ἕνα βράδο βραδούτσικο, τέτοιο βράδο δὲν εἶδα,
μ' ἐκέρναν ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ γλυκοκοιμίσῃ
Πόντ. ('Ινέπ.)

Μάειδ' ἔτρωγε, μάειδ' ἔπινε, μάειδε γλυκοκοιμᾶται
Πελοπν. (Οἰν.)

'Σ ἕναν στρῶμαν νὰ π-πέσουμεν νὰ γλυκοτᾶοιμηθοῦμεν,
νὰ σὲ φιλῶ νὰ μὲ φιλᾷς, ὥστε νὰ βαρεθοῦμεν
Κύπρ.

Νὰ ἡ ρίζα μου, νὰ δέσῃς τ' ἄλογό σου,
νὰ οἱ κλῶνες μου, νὰ βάλῃς τ' ἅρματά σου,
νὰ κι ὁ ἥσκιος μου, πέσε γλυκοκοιμέθου
Πόντ. ('Ινέπ.) || Ποιήμ.

Ἄσε τὸ νιὸ νὰ ξαγρυπνᾷ, νὰ κάνῃ σου καρτέρι,
γιατὶ θενά 'ρθῃ ἕνας καιρός, ὅταν σὲ κάνῃ ταίρι,
ποὺ αὐτὸς γλυκοκοιμούμενος θὰ σοῦ γυρνᾷ τὴν πλάτη
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 107.

'Αφήσ'τε την ἐφέτος νὰ μὴ θαυματουργήσῃ
καὶ ἥσυχα νὰ πέσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ
Γ. Σουρ., Ἅπαντ., 1,264. Ἡ μετοχ. *γλυκοκοιμισμένος*, ὁ εἰς γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον περιπεσών, ὁ ἡσύχως ὑπνώττων *Λεξ. Δημητρ.* **β)** Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἠρεμῶ, ἀκινητῶ Γ. Μαρκορ., Ὄρκ. εἰς *Λεξ. Δημητρ.*: Ποιήμ.

Ὅλα σιγοῦν 'ς τὴ θάλασσα γλυκοκοιμοῦνται οἱ ἀνέμοι.

γλυκοκοίμισμα τό, Θρᾴκ. ('Αδριανούπ.) —*Λεξ.* Βάιγ. Πρω. Δημητρ. *γλυκουκοίμ'σμα* Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) *γλυκοκοίμημα Λεξ. Δημητρ.*

'Εκ τοῦ ρ. *γ λ υ κ ο κ ο ι μ ί ζ ω*. 'Ο τύπ. *γ λ υ κ ο κ ο ί μ η μ α* ἐκ τοῦ *γ λ υ κ ο κ ο ι μ ᾶ μ α ι*, ὁ δὲ *γ λ υ κ ο κ ο ί μ ι σ μ α* καὶ εἰς Σομ.

Τὸ ἡδέως κοιμίζειν τινὰ ἔνθ' ἀν.: *Τοῦ παιδιοῦ τὸ γλυκοκοίμισμα μὲ τὸ νανούρισμα Λεξ. Δημητρ.* **β)** Τὸ κοιμᾶσθαι ἡδέως *Λεξ. Δημητρ.*: *Τοῦ γεροῦ παιδιοῦ τὸ γλυκοκοίμημα.*

γλυκοκοιμιστὴς ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

'Εκ τοῦ ρ. *γ λ υ κ ο κ ο ι μ ί ζ ω*.

'Επὶ τοῦ Μαΐου ὡς προκαλοῦντος γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον.: Ἄσμ.

'Ο Μάης ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκοκοίταγμα τό, 'Ιων. (Σμύρν.) Κωνπλ. κ.ἀ. — Ι. Πολέμ., Κειμήλ., 48 —*Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοίταμα Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

'Εκ τοῦ ρ. *γ λ υ κ ο κ ο ι τ ά ζ ω*.

Τὸ μετὰ γλυκύτητος, μετὰ συμπαθείας ἢ ἐρωτικῶς προσβλέπειν ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἄχ, πότε, φῶς μου, πέ μου το, πότε θὰ μοῦ χαρίσῃς
ἕνα σου γλυκοκοίταγμα νὰ μὲ παρηγορήσῃς;
'Ιων. (Σμύρν.) Κωνπλ. || Ποίημ.

'Ελέησε τῶν χειρῶν τοὺς κόπους | καὶ τῶν στηθῶν τ' ἀναστενάγματα,
ἀνέμους μαύρων καταιγίδων,
καὶ τὰ γλυκοκοιτάγματα | τῶν ματιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων
Ι. Πολέμ., ἔνθ' ἀν.

γλυκοκοιτάζω σύνηθ. *γλυκουκοιτάζου* Μακεδ. (Δεσπότ. Θεσσαλον.) *γλυκουκ'τάζου* Ἤπ. (Κουκούλ.) *γλυκοκοιτάω* Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) —*Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιτῶ* Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ., 170 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* Μέσ. *γλυκοκοιτάζομαι Λεξ. Δημητρ.* 'Αόρ. *ἐγλυκοκοιτάχτηκα Λεξ. Δημητρ.*

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ὰ* καὶ τοῦ ρ. *κ ο ι τ ά ζ ω*.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ συμπαθείας, μετὰ γλυκύτητος, μετ' εὐφροσύνης σύνηθ.: Ποίημ.

Πότε γλυκοκοιτάζει ψηλὰ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ
Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 1,186. **β)** Προσβλέπω τινὰ μετὰ πόθου, ἐρωτικῶς σύνηθ.: *'Αλήθεια, ἡ μικρὴ τὸν γλυκοκοίταζε* Γ. Ξενόπ., 'Αφροδ., 79. *'Αλλοίμονο σὲ σένα, ἂν τύχῃ καὶ γλυκοκοιτάξῃς τὸ βασιλιά μου* Γ. Ψυχάρ., Ὄνειρ. Γιαννίρ. 142. *Κ' ἔδειξε ἀπάνω 'ς τὸν τοῖχο τὸ ζευγάρι τῶν προπατόρων ποὺ γλυκοκοιτάζονταν, ἕναν αἰῶνα τώρα, μέσα 'ς τὰ πλαίσιά τους* Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγρολούλ., 24 || Ἄσμ.

Τὰ μαῦρα μάθια τ' ἀγαπῶ, γιατὶ γλυκοκοιτάζουν
κι ὅδε γυρίσω καὶ τὰ 'δῶ, μέσ' 'ς τὴν καρδιὰ μὲ σφάζουν
Κρήτ.

Βρίσκου μνιὰ κόρη πόπλυνι, τὰ μάτια δακρυσμένα,
κι ἀνοῖξα τὰ ματάκια μου κι τὴν γλυκουκοιτάζου
Μακεδ. (Δεσπότ.) || Ποίημ.

Καὶ γλυκοκοιτάξαν πάλι | δυὸ ψυχὲς ἡ μιὰ τὴν ἄλλη
Μ. Τσιριμῶκ., 'Εκ βαθ., 61.

γλυκοκοκκινάδα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὸ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *κ ο κ κ ι ν ά δ α*.

'Επὶ τῶν χειλέων ἐλαφρὰ ἐρυθρότης.: Ἄσμ.

Πάντα 'ς τὴ γυροποταμιὰ δὲν λείπει πρασινάδα
οὔτε κι ἀπὸ τὰ χείλη σου ἡ γλυκοκκινάδα.

γλυκοκόκκωνος ἐπίθ. Κύπρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 1,144. Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 177.

'Εκ πιθαν. Βυζαντ. ἐπιθ. *γ λ υ κ υ κ ό κ κ ω ν ο ς*, τὸ ὁπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὺ ς* καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *κ ό κ κ ω ν*.

'Ο ἔχων γλυκὺν κόκκον, *κ ο υ κ κ ο ύ τ σ ι*, ἐπὶ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου *β ε ρ ι κ ο κ ι ὰ* ἔνθ' ἀν.: *Βερικοκιὰ γλυκοκόκκωνη* Κύπρ. *Γλυκοκόκκωνα χρυσόμηλα* αὐτόθ. Συνών. *γ λ υ κ ο π ύ ρ η ν ο ς*.

γλυκόκολλα ἡ, *Λεξ.* Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὸ ς* καὶ *κ ό λ λ α*.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ